У сильного безсилий винен завсігди:
Багато прикладів з історії ми знаєм.
Та ми історій не складаєм,
А в Байці можем це розповісти.

У спеку до струмка зайшло ягня напитись;
І треба ж тут біді лупитись,
Що поблизу тих місць голодний Вовк бродив.
Ягнятко бачить він і хоче поживитись,
Та він цьому надать законних прав хотів
І каже: "Як, нахабо, смієш ти мутити
Потік цей прохолодний мій,
Напій
Піском бруднити?
За це-бо, далебі,
Зірву я голову тобі!" —
"Якщо пресвітлий Вовк дозволить,
Насмілюся сказать, що воду в ручаю
На кроків сто я нижче Вовка п'ю;
І гніватися він даремно зболить,
Бо каламутити пиття ніяк не можу я".—
"Так це брехня моя?
Негіднику! Звідкіль таке нахабство в світі?
Пригадую, як ти в позаторішнім літі
Зі мною надто грубий був:
Цього я, друже мій, ще не забув!" —
"Та згляньсь, і року ще нема мені від роду", —
Промовило Ягня. "То, певно, був твій брат".—
"Не маю я братів". — "То, може, кум чи сват,
Чи інший хто-небудь із вашого ж бо роду.
Самі ви, ваші пси і ваші пастухи
Мене б воліли збути,
І шкодите мені ви всі по змозі всюди:
Та розквитаюсь я за ваші всі гріхи!" —

"Ах, чим же винен я?"
— "Мовчи, гоноровисте!

Чи час тут розбирать провини всі, щеня?
Ти винен тим уже, що захотів я їсти".
Сказав — і в темний ліс Вовк поволік Ягня.